

плащането на обезщетения дължими по рекламацийтѣ на поданицитѣ на една съюзна или сдружена сила, досѣжно тѣхнитѣ имоти, права и интереси върху територийтѣ на други неприятелски сили, до колкото тия обезщетения не сж били изплатени по другъ начинъ.

Ако и слѣдъ това остане излишѣкъ то съ него ще се постѣпи съгласно чл. 129, т. е. ще се мине на смѣтката обезщетение на държавата.

Нашитѣ поданици трѣбва да слѣдятъ какво е станало съ тѣхното вземане въ неприятелската държава. Щомъ видятъ че то е минато въ завѣрение смѣтката на България или пъкъ чрѣзъ него е удовлетворенъ нѣкой тѣхенъ кредиторъ, той ще прѣстави срѣщу България искъ за изплащане на полученото отъ ликвидацията на имотитѣ му суми.

Нашата държава е задължена съгласно договора да обезщетява своитѣ поданици за задържането или ликвидирането на имотитѣ, правата и интереситѣ въ съюзенитѣ сили. Споредъ това бълг. поданикъ има право не само на изплащане получената сума отъ ликвидацията но и на обезщетение. Слѣдователно той трѣбва да получи по-вече отколкото ликвидацията му дава. Но той има право да иска обезщетение отъ държавата безъ да се е дошло до ликвидиране неговия имотъ въ неприятелската държава, стига той да е стоялъ подъ секвестъръ и да е произлѣзло отъ това врѣди и загуби.

Ако ли държавата не се възползува отъ това си право и обяви вземането на българскитѣ поданици за свободно, то нищо не прѣчи на прѣкото уреждане между заинтересуванитѣ. Ако вземането е изразено въ левове ще се приложатъ разпоредданията на § 14 отъ приложението къмъ чл. 177. Този параграфъ въ втората си часть гласи:

„За уреждане на въпроситѣ посочени въ чл. 177, между България и съюзнитѣ и сдружени Сили, тѣхнитѣ колонии или протекторати или британскитѣ Доминиони или Индия, по отношение на които не е била направена декларацията, че приематъ III отдѣлъ и